

MAFIÁNSKY **RONALD WYETH**
KURIER
AKČNÝ TRILER PODĽA SKUTOČNÉHO PRÍBEHU

MARENČIN PT

Mafiánsky kuriér

Ronald Wyeth

MAFIÁNSKY KURIÉR

MARENČIN PT

Copyright © Ronald Wyeth, 2017
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2017
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, 2017
Design © Marta Blehová, 2017
Jazyková úprava Sylvia Sachs
633. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-934-4 (viaz.)
ISBN 978-80-8114-936-8 (ePub)
ISBN 978-80-8114-935-1 (PDF)

Prológ

(Sydney – AP/TASR) Včera v dopoludňajších hodinách vzdušná hliadka Austrálskej pobrežnej stráže spozorovala v Tasmanovom mori asi tristo míľ východne od Sydney menšiu turistickú loď s bermudským oplachtením, nejaviacu známky riadenej plavby. Loď neodpovedala na rádiové výzvy a na palubu ani po opakovaných nízkych preletoch hliadkového lietadla nik nevyšiel, preto k nej privolali korvetu kráľovského námorníctva. Po vstupe na palubu sa zistili skutočnosti, pre ktoré boli prizvané vyšetrovacie zložky Austrálskej pobrežnej stráže a Kráľovskej námornej polície. Z policajného zdroja, ktorý si praje ostať nemenovaný, nám poskytli informáciu, že v podpalubí sa našiel mŕtvy muž s českým pasom a päťsto kilogramov kokainu. Policajné zložky a Pobrežná stráž odporučili zástupcov médií na tlačovú konferenciu, ktorá sa má konať dnes vo večerných hodinách v tlačovej sále veliteľstva Sydney Harbour North.

I. Moto Guzzi

Na rovine južne od hlavného mesta, uprostred lánov kukuričných polí, sa nachádza malé oválne jazero. Jeho dĺžka nepresahuje kilometer, šírku má sotva päťsto metrov. Je dosť hlboké, voda v ňom je čistá a ani uprostred leta nebýva celkom teplá, pretože z jazera sa na jednom jeho konci bagruje štrk, a to neustále mieša teplú vodu z hladiny s chladnou z hĺbok. Je to výborné jazero na víkendové kúpanie, ak niekomu nevaďí mierne chladnejšia voda, než je v iných jazeroch, ležiacich v rozumnej vzdialenosti od hlavného mesta.

Z prístupnejšej strany, kde sú kukuričné polia vzdialenejšie, stojí pri jazere niekoľko víkendových chát. Z hlavnej cesty sa dá k jazeru dostať po panelovej ceste. Nie je to dobrá cesta, panely sú uložené ledabolo, špáry a výškové rozdiely medzi nimi natriasajú a hrkocú celým autom. Pešiemu je zasa z hradskej cesta dlhšia, než koľko sa človeku oddá v úpeku kráčať.

Ani na motorke sa nejde príjemne, no cestné enduro, ktoré tadiaľ šlo v jedno utorkové popoludnie v druhej polovici leta, už skoro k jeho koncu, si s takýmito cestnými nerovnosťami dá rady ešte najlepšie. Motorkár viedol svoj stroj pokojne, trpezlivo, s jazdeckým fortieľom. Nezrýchľoval ani potom, čo už panely skončili a cesta, teraz už úplne poľná, obchádzala najvzdialenejší koniec jazera. Vyberal si miesto, kde by sa mu dalo zastať tak, aby mal tieň pre motorku a pokoj s troškou pohodlia pre seba.

Voda sa v jasnom dni zdala tmavotyrkysová, na hladine skákali strieborné odlesky, brázdili ju malé člnky a windsurfy. Motorkára zaujalo miesto s niekoľkými mladými vrbami, so širším pozvoľným brehom s hrubým štrkom, čisté a tiché. Na deke tam sama ležala akási žena, o dákych pätnásť metrov ďalej rodinka s dvoma deťmi. Zastal, otvoril si prilbu a chvíľu sa len tak pozeral. Potom

sa rozhodol. Zašiel strojom k vrbine. Žena, ležiaca doluznačky na deke, nie ďalej než zo štyri metre od vríb, sa nepohla. Nevdojak prešiel očami po jej tele. Štíhla, opálená, dlhé tmavohnedé vlasy zopäté gumičkou. Motorkár, trochu zvedavý, krátko pridol plyn. Stroj zavrčal hlasom prebudenej šelmy; ešte nereval, no svojich viac ako sto konských síl naznačil. Žena zdvihla hlavu. Vyzerala nespokojne. Zavrčanie ju buď prebudilo, alebo neprijemne vyrušilo. Motorkára zamrzelo, že jej prerušil spánok, no keď zdvihla hlavu, povedal si *stálo to za to, dievča, odpusť* – jej tvár sa mu veľmi páčila. Jemná, nenápadná, hlboké hnedé oči, orlí nosík, indiánske líčne kosti; teraz sa v krásnej tvári zračil nesúhlas. Nadalo mu; keď sa im nakrátko stretli oči, opäť strojom zavrčal, ale opäť nie príliš. Rozhliadla sa a znova si položila hlavu na deku.

Motorkár sa náznakom pousmial, skôr len pre seba, vypol motor a zosadol. Bude to dobrá spoločnosť, nestúpi mu na okuliare. Rád by trochu odpočinku v tieni vrbiiek. Ponaťahoval sa, najnenápadnejšie, ako dokázal. Bol miestami stuhnutý, miestami ubolený, miestami kožu vyfúkanú do necitliva. Mal za sebou dlhú cestu.

Rodinka s dvoma chlapcami vo veku jedenásť-dvanásť rokov polihovala na dvoch dekách vedľa seba. Chlapci z motorkára a z jeho stroja nespúšťali zrak a niečo si šeptali. Motorkár to postrehol, no nedal nič znať. Po očku sa vše pozrel na ženu na deke. Rozmýšľal, či ju jeho príchod obral o pokoj. Páčila sa mu, i keď v skutočnosti vyzerala síce dobre, ale v podstate tuctovo. Zaujímavá napohľad bola tým, aká bola štíhla, ako pôsobila športovo, pritom však už vek zo tridsaťpäť. Vplývala na neho ako príjemný estetický podnet, nič viac. Nestál o známosť, o flirt, o dobrodružstvo. Nepotreboval sa ani len rozprávať. S nikým, ani s krásnou päťatridsiatničkou s orlím nosíkom. Asi by o to ani nemala záujem, keďže prítomnosť páchnucej železnej obludy ju celkom očividne nepotešila.

Z boxov vzadu motorky vybral starú tenkú deku, maličkú izotermickú krabicu na chladené potraviny, USB prehrávač s káblom na pripojenie do elektrickej siete motorky. Chalankovia zo susedstva sa medzitým osmelili podísť bližšie. Motorka ich priťahovala. Veľa bronzovej metalízy, dva obrovské rebrované valce, čnejúce po bokoch motora šikmo nahor, mohutnosť stroja, to všetko vytvá-

ralo jedinečný celok, kúzelne pôsobiaci na dušu dospelého chlapa i na dvoch chlapcov – budúcich motoristov.

„Ujo, koľko vyťahne?“ osmelil sa starší.

„Dvestoštyridsať ako nič,“ povedal Motorkár, ale to len hádal.

„A stovku dá za koľko?“ pokračoval chlapec znalecky.

„Tri celá šesť,“ Motorkár opäť hádal.

„Dvesto?“

„Jedenásť celá šesť.“

„Nie zlé,“ zhodnotil chlapec „ja som na Suzuki.“

„Aj ja som na Suzuki,“ vyhrkol mladší radostne. Na chlapcov zavolala mama. Odbehli.

Motorkár si vybral z boxu nafukovací vankúšik, zapol prehrávač a keď sa z reproduktora ozvali Deep Purple s ich nesmrteľnou *Smoke on the water*, nastavil hlasitosť na dosť veľký výkon a začal si fúkať olivovozelený vankúšik do polomäčka. Zvedaví chalankovia mu spríjemnili chvíľu a na ženu na deke zabudol.

Zdvihla hlavu, zazrela na prehrávač, na motorku aj na neho, postavila sa a odišla k vode. Bez spomalenia či ovlažovania sa do nej vošla a začala plávať. Prepáč, dievča, riekol Motorkár v duchu. Zobudil ju dva razy. Fúkajúc ju pozoroval. Krásna, krajšia, než sa dalo vidieť, kým ležala na deke. Miss údolia divokých mustangov, pred pätnástimi rokmi, uvažoval veselo, umiestňujúc v duchu jej pôvod podľa indiánskeho nosíka. Vyzliekol zo seba džínsy aj džínsovú vestu, čo mal oblečenú na holom tele. V polovičke medzi štyridsiatkou a päťdesiatkou stále vyzeral športovo a dobre. Na krku nosil na koženom remienku zavesené maličké vyšívané kožené vrecúško, niečo ako veľmi precízne vyhotovený indiánsky ľudovo-umelecký výrobok. Teraz si ho ukryl do boxu motorky. Labužnícky sa natiahol na deku, vankúšik pod hlavou. *Smoke on the water*, spievali Deep Purple, *fire in the sky*. Motorkár zavrel oči. V izotermickej krabičke ho čaká hrubý rezeň, šalát a uhorka, uvažoval, pretože bol už trochu hladný. Ešte odolával. Vedel, že ak sa teraz naje, na deke zaspí a slnko naňho bude nehatene piecť. Keby deku presunul bližšie k motorke, mohol by spať v jej tieni a v tieni mladšej vrby. Zelená tráva medzi vrbkami vyzerala sviežo a chladne. Lenivo nad tým uvažoval. Cítil, že zaspí aj hladný. Mal za sebou

takmer jeden a pol tisíc kilometrov zo severu Únie, len s dvoma hodinami spánku na deke pod kríkom bokom cesty neďaleko nemecko-českej hranice. Dve hodiny, než ho zobudili nemeckí policajti, ktorých zrejme poslali dedinčania z blízkej obce. Nebol Germán, mal úplne nevhodný pôvod aj doklady, takže bol pre nich jednoducho ďalší vagabund z Balkánu. Vyhodili ho odtiaľ.

O trištvrte hodiny neskôr, na českej strane hraníc, sa uložil na okraji malej dedinky, na tráve pri ceste vedľa poľa s repkou. Vyhodili ho odtiaľ českí polišij; nie preto, že by nebol dosť slovanský, lebo to bol, ale preto, lebo bol chudobný ako kostolná myš a do ich imidžu prosperujúceho ekonomického tigra a Švajčiarska východnej Európy sa núdzny chorvátsky tulák na motorke, spiaci v tráve vedľa cesty, absolútne nehodil. Formálne to zdôvodnili tým, že pole je súkromným majetkom.

Napriek únave musel pokračovať. Na hotel nemal prachy, a pravdaže by na neho možno zavolali polišov, lebo mal potetované ramená a nemal kufre. Prešiel ďalších štyristo kilometrov, prerušených dvoma sendvičmi, dvoma kávami a dvomi kofeínovými tabletkami. Preplietol sa upchatým hlavným mestom nasledujúceho štátu, v ktorom bol dočasne doma, no nezastavil sa. Južnou výpadovkou mesto opustil a zaviezol sa k jazeru, pri ktorom teraz ležal a dumal nad tým všetkým.

Nemal tábornícku výstroj, mal iba tú jednu smiešnu tenkú starú deku a nafukovací vankúšik. Nechcel by iba s tým zostať na noc pri jazere, hocako teplo bolo cez deň. Teplo na kúpanie, povedal si, mysliac na to, že je z dlhej jazdy spotený. Vstal. Pekná hnedovláska odvedľa práve vychádzala z vody. Bola už na plytkom mieste, málo nad kolená, zohla sa a kráčala s dľaňami ponorenými do vody. Motorkár zastal. Znova sa mu úžasne páčila, bolo v nej akési kúzlo, možno v jej pohyboch, možno v hnedých očiach, prosto – niečim na neho pôsobila. Krátko na seba pozreli. Keď sa minuli, žena zastala a oslovila ho: „Mohla by som vás o niečo poprosiť?“

„Určite áno,“ odvetil obrátiac sa. Oči sa im zasa stretli. Krásne, hlboké, tmavohnedé, pokojné.

„Či by ste si nemohli dať tichšie hudbu,“ riekla. „Aspoň kým sa budete kúpať.“

Usmial sa. Z prehrávača šiel naozaj takmer randál. Pôvodne tak chcel počúvať len prvú skladbu, Smoke on the water, no potom sa zamyslel a hlučný hardrock temer nevnímal. Teraz si spomenul, ako čítal nesúhlas v očiach tejto spôsobnej krásy, keď zarachotal motorkou. Zvolila asi zmierlivejší tón, než aký by naozaj chcela. V skutočnosti by ho možno s chuťou nakopla a vyhnala aj s motorkou a s hardrockom. Celé ho to trochu bavilo. Očami zostával v jej trpezlivom hedom pohľade, potom prikývol. „Žiaden problém.“

„Ďakujem,“ povedala vykročiac k svojej osuške, rozprestretej na zemi.

Pohol sa spať a nedokázal nepozrieť si pritom hnedovlásku zo zadu. Vypol prehrávač.

Bol rozhorúčený a voda prekvapujúco chladila, čiara vodorysky na bruchu až rezala. Na ramenách cítil pečúce slnko, čo sa ako žeravá sklená guľka pomaličky plazilo popoludním modrého neba. Vrhol sa vpred. Chladivá voda ho objala. S pôžitkom začal plávať pod vodou, držal sa približne dva metre pod hladinou. Zaplával dosť ďaleko. Mal vodu rád, cítil sa v nej isto a bezpečne ako vydra. Pokladal sa za ňu, za vydru, samozrejme, potajme, keď ho ako chlapca, spolu s bratom dvojčaťom, brával ich starý otec z dedinky pri chorvátskej Rijeke na plachetnom člne do zátok južne od Rijeky, kde spolu chytávali ryby a starý otec ich učil rôznym zručnosťami, či už pri rybačke, alebo pri vedení loďky v zvlnenom mori, v prudkom vetre a v prúde; aj pri plávaní a potápaní sa. Naučil sa vtedy nesmierne veľa, boli to šťastné sedemdesiate roky Juhoslávie bez vojen a nenávisti, bez vážnejších hospodárskych problémov, obdobie politickej a spoločenskej stability, keď sa deťom ako boli oni dvaja s bratom dostalo nádherného detstva bez toho, že by si to boli uvedomovali. V lete sa v zátokách a prieplyvoch medzi ostrovmi pokladal potajme za morskú vydru a za karibského piráta; v zime zas boli s bratom partizánmi v zasnežených horách v jednotke, v ktorej bojoval ich starý otec. Spúšťali sa na drevených lyžiach dolu nedotknutými strminami Kapely, kam najprv niekoľko hodín šliapali s lyžami na chrboch; naučili sa stavať inuitské iglu, ale naozajstné, aké dokázal len ich starý otec; stanovali so sta-

rým otcom v mrazoch, naučili sa nasekať si hustú čečinu, zhotovíť z nej improvizovaný úkryt a prečkať v ňom aj najhorší nečas.

Ale cez leto som bol vždy morskou vydrou a karibským pirátom, pomyslel si teraz v chladnej vode jazera a takmer sa pod vodou usmial. Mnohé veci z minulosti sú dobré, no prichádzame na to zvyčajne až vtedy, keď už ich niet.

Pod vodou napriam smer o niekoľko stupňov a plával ďalej, rýchlo napredoval mocnými rozmachmi, až kým ho potreba vzduchu nezačala trochu omínať. Bola to iba jedna minúta, odhadol. Vydržal by dve. Prepracoval sa k nim postupne, pod vedením starého otca, a jeho brat vydržal ešte o pätnásť sekúnd dlhšie. Táto schopnosť mu zostala už navždy; všetko mu z tých čias zostalo až dodnes. Starý otec im bol neraz povedal, že zo všetkého toho, čo sa so sebazaprením naučia, budú žiť celý život.

Ante a Andy. Starý otec nemal rád ich americké mená Arthur a Andrew, ktoré si od ich matky vynútil jej americký manžel Arnold. Pre neho boli Ante a Andy. Keď sa po niekoľkých rokoch útrpného manželstva Arnold s ich matkou aj s nimi podráždene rozlúčil a vrátil sa domov do Ohia, aby sa vzápätí tretí raz oženil, americkú podobu ich mien doma už nikto ani nespomenul.

Pomaly, pomaličky, ako kosatka orka, preťal hladinu, obrátil sa a ostrým tempom začal plávať naprieč jazerom. Toto ho bavilo, plávať v jazere, kde je po celé leto voda kvôli bagrovaniu svieža. Voda chladila slnečnú horúčavu, ligotala sa, obďaleč plával na nafukovacom matraci chlapec, o niečo ďalej sa križovali dva windsurfy. Plával mimo ich trasy, až priplával na plytčinu, nachádzajúcu sa približne uprostred jazera. Stál vo vode po koliená. Hnedovláska ležala na deke, motorka čakala na svojom mieste pod vrbkami. Mám k životu túto bohovskú motorku, pomyslel si. No neviem, kam pôjdem. Nothing to do, nowhere to go, prešiel myšlienkami do angličtiny. Otec s nimi hovoril iba anglicky, takže obaja aj s bratom hovorili rovnako anglicky aj chorvátsky. Bola to jedna z mála dobrých vecí, čo od otca do života dostali. Niekedy sa mu v angličtine aj snívalo, no tie sny boli mizerné a radšej by ich nemal, hoci inak bolo zábavné snívať v angličtine. Nowhere to go, ale za dva dni som urazil tisícpäťsto kilometrov, uzavrel realisticky.

Niekam som predsa išiel. Sem, k jazeru. Dobré miesto. Zaparkoval som motorku a rozprestrel deku blízko peknej holky, pomyslel si s pohľadom upretým na vzdialenú ženu na brehu. Zdalo sa mu, akoby ho hľadala očami, až ho našla stáť na plytčine. Rukou si pritom clonila oči. Potom sa obrátila na brucho. Keď ma zbadala, povedal si. Odprisahať by to nemohol, ale naozaj sa mu zdalo, že je to tak.

Opäť sa vnoril do ligotavej vody. Dlho plával pod hladinou, o dosť dlhšie než prvý raz. Zanoril sa hlboko, až kde voda zmenila farbu a bola vyložene studená. Vedel, že v tomto jazere je bežná hĺbka dvadsať metrov. Desať sa vedel ponoriť na nádych ešte aj teraz, a kedysi sa k zaseknutej kotve svojho katamaránu ponoril osemnásť. Pred mnohými rokmi. Neskôr, v čase besnejúcej balkánskej vojny, sa snažil odviezť svoj katamarán z chorvátskych vôd, dopadlo to zle, katamarán skončil na dne, jeho spoločník v internáčnom tábore, a on sám sa na dlhých šesť rokov vykúpil v mori posledný raz. Odvtedy až dodnes, teraz pár dní nazad, v jednom malom jazere pri ceste cez Nemecko, a dnes tu. Medzitým nič. Šesť rokov v Mordore. Nezostali mu žiadne prachy, žiadne vzťahy, žiadne životné reálie, žiaden životný program. Nič, čo by tvorilo jeho život.

Vynoril sa, až keď už naozaj potreboval vzduch. Zhlboka dýchal, pomaly napredujúc pozoroval hladinu aj breh. V malej vzdialenosti presvišťal windsurf, hneď za ním malý čln s dvoma veslárkami, potom sa zobďaleč priblížil nafukovací člnok so Suzuki chalankami. Spoznali ho a opýtali sa, či nechce zviezť. Bolo to milé. S poďakovaním odmietol a plával si ďalej. Indiánka Orlí Nosík sedela na deke, krémovala si paže. Nebolo kam pozeráť, nuž ju pozoroval až po breh.

Na deke si potom vybral z izotermickej krabičky rezeň a šalát, najedol sa, zatým vypil jedno nealkoholové pivo. Žena si ho nevšimla, čítala si knižku. Založil si do uší slúchadlá, v polohe doluznačky si cez hlavu a ramená pretiahol uterák, s hlavou nabok ju opatrne pozoroval. Všimla si to, pozrela na neho a keď sa usmial, pousmiala sa tiež. Vybral si slúchadlá, vypol prehrávač a zatvoril oči.

Zobudil sa v noci, keď už uterák nestačil a bolo mu trochu chladno. Polnoc. Dospel nemeckých aj českých policajtov, aj celých tisícpäťsto kilometrov. Kristeježišu, to je motorka, povedal si blažene s pohľadom na stroj, čakajúci v temnote pod vrébkami. Na máloktorej sa dá jazdiť dlhšie než dve hodiny bez bolestí a nevydržateľnej únavy zadku, chrbta, kolien, predlaktí, krku. Bol úplne vyspatý, odpočínutý, zotavený. Mohol by opäť niekam vyraziť. Aj by som šiel, keby som mal jeden z boxov plný peňazí, pomyslel si veselo. Nie úplne veselo, lebo chudoba ho deprimovala, ale veselšie, cítil sa proste omnoho lepšie. A nič sa mu nesnívalo, prinajmenšom o ničom nevedel. To bolo dobre, lebo jeho sny boli niečo, čo by zo svojho života ochotne škrtol.

Vôkol tma, na opačnej strane jazera niekoľko svetiel pri chatách na brehu. Ďalej bokom mihotavý táborák, ale nik okolo neho. Motorkár si obliekol džínsy, flanelovú košeľu, zavrtil sa a znova zaspal.

Ráno tam bolo príjemné, tiché, vrbové a máličko chladné. Hladina ako tmavosivé sklo sa menila na modrú, zrkadlila brehy aj oblohu, slnko vystúpilo spoza kukurice, teplota začala stúpať. Keď ho zahrialo, povyzliekal sa donaha a šiel plávať. Nikde nikoho – plávať si v jazere s nehybnou hladinou skoro ráno malo úžasné čaro. Voda sa zdala teplejšia než včera. Zaplával opäť až na plytčinu, potom späť, a ešte stále sa nik nezjavil, kam len dovidel. Vyhovovalo mu to, mohol sa v pokoji osušiť, než si natiahol plavky. Zo zvyškov v krabičke zostavil biedne raňajky, vlastne podojedal všetky zvyšky. Bolo by ľahké v minúte všetko zbaľiť, naštartovať motorku a ísť sa najesť do skorej krčmy, na akú by natrafil pár kilometrov hociktorým smerom, ale nechcelo sa mu odísť. V skutočnosti tak trochu čakal, či krásna Indiánka príde opäť.

II. Arthur

Po poldruha hodine sa k jazeru začali schádzať výletníci. Napred na opačnej strane, potom aj na strane od neďalekej železničnej trate, čo križovala kukuričné šíriny od západu k východu a po ktorej čas od času rušali nákladné vlaky, čo vzdialený plávajúci bager celý týždeň plnil vyťaženým štrkom. Motorkár pomaly uložil veci do boxov, až zostala už len stará tenká deka. Vyzerá smutne, biedne, pomyslel si, ale skôr veselo. Predstieram ňou čosi, maskujem sa alebo čo, a to ma baví, pokiaľ to nie je vyložený švindel. Ktovie, čo si pomyslela tá koča zo včera.

Okolo jazera, kymácajúc sa po poľnej ceste, sa blížili dve autá. Veľký kombík zahol ku vzdialenému polostrovu, malý svetlohnedý hatchback pokračoval ďalej, blížil sa k mladej vrbine, odbočil akoby do poľa a zmizol v terénnej priehlbine. Motorkár ho príliš neskúmal, no pri odbočovaní auta sa mu zazdalo, že je to žena zo včera. Zľahka ho to potešilo; opäť prišla. Oprel sa o motorku a čakal. Po chvíli sa vynorila za poľnou cestou, v ľahučkých šatočkách, so slamenou taškou na ramene a s veľkými slnečnými okuliarmi na tvári. Keď bola pri ňom, neutrálne ho pozdravila. Zložila sa na tom istom mieste ako včera. S miernym oneskorením odzdravil. Nádherná postavička, uvažoval, pohybuje sa ladne a prirodzene. Je tak sexi, ako len krásna štíhla holka pred štyridsiatkou môže byť. Miss Orlí Noštek, doložil v duchu veselo. Zrazu sa mu ešte nechcelo odísť a už mal poruke aj riešenie.

„Madam, smiem vás o niečo poprosiť?“

„Skúste to,“ zložila si okuliare.

„Či by som si tu mohol nechať deku, než zjdem do obchodu,“ vysvetlil. Hľadeli si pritom do očí. Veľmi silne to na neho pôsobilo. Nádherné hlboké hnedé okálie, dokázal by do nich pozerieť a pozerieť. Takmer sa mu ťažko sústredilo, nasilu presunul pohľad na jej ústa.

„Svoju deku si predsa môžete nechať, kde chcete.“

„To áno. Len by som nerád, keby ju zatiaľ niekto zbalil.“

Presunula pohľad z motorkára na biednu deku, na ktorú by sa neulakomil ani bezdomovec.

„Takúto deku?“ vyhrklo z nej pobavene. „Prepáčte, nemala som...“ zbadala sa vzápätí.

Ostal trochu zaskočený. Išlo mu o to, aby si zachoval toto miesto, pretože chcel dnešné dopoludnie ešte táboriť pri vrbkách, čiastočne aj kvôli hnedovláske. Teraz si uvedomil, že to bolo zbytočné. Pravdepodobnosť krádeže jeho deky, ako aj pravdepodobnosť obsadenia jeho miesta, bola vzhľadom na včerajšiu nízku návštevnosť smiešne malá.

Nechal to celé tak, nasadil si prilbu, nasadol a dotkol sa štartéra. Motor dychtivo naskočil. S prudkým pôžitkom zaklapol stojan a s naklonenou hlavou chvíľu vychutnával netrpezlivé chvenie znamenitého stroja. V periférii pohľadu zachytil, že hnedovláska niečo hovorí, ale už nemienil zložiť si prilbu a vypnúť stroj, aj keby hovorila neviemčo. Cvakol jednotku, opatrne vyšiel na poľnú cestu. Bol jazdcom na motorke, Jackom Nicholsonom v Bezstarostnej jazde, chlapíkom, čo má k životu bohovskú motorku a ďaleké cesty, chlapíkom bez väzieb a bez koreňov. Bez väzieb, čo by sa ako žuvačkoťahance tiahli za ním a obmedzovali jeho slobodu. Kašľať na to, čo hovorí tá hnedooká holka, kašľať na to, čo hovorí ktorákoľvek holka na celej tejto prašivej planéte, hovoril si v duchu, vedúc motorku pomerne rýchlo po poľnej ceste. Bol to len pokus, chcel sa na ňu dívať, pretože je pekná a v bikinách veľmi sexi. Nechcel s ňou hovoriť, už vôbec nie na banálnu tému ako je deka na zemi nikoho.

Panelová cesta ho vyviedla na okresku. Tam konečne mohol nechať stroj, aby sa nepridúšal, ako keď džokej dlho zdržá vynikajúceho koňa, a potom mu uvoľní, nech beží, ako len vie. Nebolo to celkom tak, motorka by dokázala ešte o dosť viac, ale už teraz to bolo také, ako keby ho pri každom preradení vystrelilo dopredu pekelné delo; motorka sa bavila, aj on sa bavil, brutálne zrýchlenie a jedinečné jazdné vlastnosti mu spôsobovali pôžitok, až mal lahodnú chuť v ústach.

Zašiel dvadsať kilometrov na juh do okresného mesta. V obchode si nakúpil zásobu jedla, v športových potrebách karimatku, ktorou nahradí starú deku. Na parkovisku potom uvažoval, aké by to bolo, môcť zamieriť na juhozápad a uháňať tritisíc kilometrov, tam sa usadiť na brehu oceána a začať nanovo. Skúste to ale, ak máte štyridsaťpäť a vo vašom živote niet ničoho okrem motorky a jedného zdedeného bytu, ktorý síce má cenu stotridsaťtisíc, ale ku ktorému sa nemôže priblížiť bez rizika, že ho dostanú do rúk najtupší hrdlorezi, akých si len človek môže v smutnej starej Európe predstaviť, premýšľal. Začalo sa to tým naničhodným kataránom, na ktorom uháňal z Rijeky nočným morom, šestnásťuzlovou rýchlosťou vrazil do neznámeho ponoreného predmetu a sotva si zachránil holý život. Z vojnového Chorvátska sa pobiede bez prostriedkov dokázal preplížiť sem, tu sa stretol s kamarátom z niekdajšej motorkárskej partie a ten mu dohodil jednorazový kšeft, aby si zarobil. Kšeft dopadol zle, vznikla vážna škoda, pretože zmizol prepravovaný tovar. Za vinu to dali Arthurovi. Ten sa bránil, a keď to začínalo byť nebezpečné a chcel zmiznúť, vytiahli sa pistole a Arthur šiel na osem rokov do kriminálu; z toho šesť n-ozaj odsedel. Šéf tých darebákov, pre ktorých Ante robil transport, prežil s dierou v pľúcach; dvaja jeho ľudia mali po jednej v nohách. A začalo sa to tým, že som v noci do niečoho vrazil s kataránom, uvažoval a bolo mu z toho nanič. Zvlášť znechucujúce bolo, že tovar, ktorý Ante prepravoval ako kuriér – medzi ľuďmi z bývalej Juhoslávie a medzi motorkármi mal znamenité meno ako špecialista na transport čohokoľvek kamkoľvek – ukradol kamarát, ktorému Ante dôveroval a ako jedinému mu zavolať, že už je v meste, parkuje s kamiónom na parkovisku na výpadovke na juh, a nech mu tam on, kamarát menom Frank, privezie štangľu chorvátskej salámy, pol kila balkánskeho syra, paradajky, chlieb a krabicu kefirového mlieka, lebo na ceste bol šesť dní a celý čas jedol na benzínkach veci, ktoré by normálne nedal do úst.

Kamarát Frank mu dobre premysleným figľom ukradol z kamióna nádrž, v ktorej sa naftou zaliaty prepravovaný tovar nachádzal. O štyri hektické dni neskôr boli dvaja darebáci v nemocnici, z toho jeden pripojený na hadičky a na prístroje, a Ante v policajnej cele.

Kamaráta Franka o čosi neskôr neznámy strelec počkal v bráne domu v centre mesta, päť minút peši od Úradu vlády, a usmrtil ho dvoma ranami z pištole. Kde je tovar sa nikdy nikto nedozvedel, hoci Ante tušil, kde by sa mohol nachádzať – Frank mal chalupu na vidieku štyridsať kilometrov západne od hlavného mesta. Ibaže zomrel a mama jeho chalupu predala. Pred vyše štyrmi rokmi. Do telefónu Arthurovi poprela, že by sa po Frankovi na chalupe bolo našlo čokoľvek viac než pár kusov záhradníckej techniky. Nebol taký blázon, aby tam nechal pohodenú rozrezanú nádrž z kamióna a v kredenci uložený nezdanený a nepreclený zlatnícky kontraband v cene tri milióny eur. Ak to tam niekde bolo, tak zaiste dokonale ukryté. Ante by potreboval pár dní, aby to tam v pokoji prezrel, čo po šiestich rokoch neprichádzalo do úvahy. Nový majiteľ tam dávno prevádzkoval firmu Autosklo a pneuservis, stodola už nestála, dom bol prestavaný a rozšírený, dvor vybetónovaný, zo záhrady sklad jazdených pneumatík. Ale ešte skôr to bude tak, že Frank stihol tovar presunúť niekomu, kto v tom šiel s ním; možno inému kuriérovi, aby sa to dostalo na nejaké nové miesto, pravdepodobne do Belgicka, kde mal Frank dobré kontakty. Až také dobré, že je teraz mŕtvy a tovar je bez stopy stratený. Akokoľvek, tovar bol *pass*. Niekoľkí našťvaní vagabundi, na čele s tým s dierou v pajšli, boli aj po šiestich rokoch rozhodnutí docieľiť náhradu škody a získať zadostučinenie. Vedeli, že Arthur je von z basy a v meste má byť, ktorý len tak nezahodí, lebo nemá nič iné.

Rozmýšľal nad tým všetkým, zakiaľ lízal zmrzlinu na parkovisku pred obchodom. V zornom poli mal benzínku; zatúžil natankovať doplna a pekelnou rýchlosťou uháňať po okreskách, po diaľniciach, po serpentínach a cez horské sedlá, až do poslednej kvapky benzínu, až niekam, kde nič staré neplatí a kde sa bude môcť postaviť na novú štartovaciu čiaru, dať sa do toho všetkého nanovo a lepšie. Nakoniec, prečo nie, riekol si v duchu. Lízať zmrzlinu tu je rovnako nanič ako ísť niekam inam a lízať zmrzlinu tam. Poldeň jazdy na sever, na juh, na východ alebo na západ mu môže urobiť len dobre. Aj keď ho nikde nečaká horské sedlo, za ktorým sa ocitne v kúzelnom údolí novej štartovacej čiary; nikde nečaká roklina, cez ktorú ak prejde, ocitne sa na druhej strane toho všetkého.